

den Gang, Diskussionen fik under et tidligere i denne Sæssion her i Landsthinget indbragt Forslag om en motiveret Dagsorden.

Ordføreren (Maabvig): Ligesom jeg overhovedet ikke uden en vis Forundring seer mig som Ordfører for et Udvalg, der har behandlet en Sag, som ligger mine Livsforhold i det Hele saa fjernt, saaledes har jeg havt ikke ringe Tvivl om, hvorledes jeg bedst skulde udføre dette Hverv ved Begyndelsen af Forhandlingerne, ikke saa meget, fordi jeg er Ordfører for en Majoritet, der indbefatter to Fraktioner, der adskille sig endeel fra hinanden, men fordi jeg ikke ret veed, hvorledes Sagen bedst skal tages efter den hele Stilling, hvori den er kommen til Thinget just ved Spørgsmaalet om Overgangen til en Dagsorden. Jeg kunde i mange Henseender personligt have ønsket at udtale mig om selve Sagens Realitet, idet jeg fra en tidligere mere negativ Stilling er optraadt bestemt som positiv Forsægter af en Anskuelse, som jeg forresten altid har vedkjendt mig, men optraadt paa en saadan Maade, i en saadan Form, at min hele Betragtning dog ikke deraf kan fremgaae. Men jeg har for det Første havt Tvivl, om det var rigtigt og overeensstemmende med Thingets Dnske overhovedet nu at komme dybt ind i Realiteten af denne Sag, og jeg har tillige overveiet, hvad der nu er blevet bestemt udtalt af den høitærede Formand, at ved det foreløbige Spørgsmaal kunne vi ikke komme ind paa Sagens Realitet. Jeg skal derfor i det Ringeste foreløbig udføre det mig paalagte Hverv med al den Korthed, som er mig mulig. Hvorfor Fleertallet og, som det vil sees, et meget betydeligt Fleertal af Udvalget, er kommet til Forslaget om en motiveret Dagsorden, er angivet i selve Betænkningen og lader sig meget kort sammensætte deri, at dette store Fleertal syntes ikke at have Valget mellem Andet end Forslaget om en Dagsorden eller at tilraade at forkaste det indbragte Lovforslag. Udvalget troede, skjøndt med noget forskjellig Betragtningssmaade, at Lovforslaget, som var indbragt, ikke egnede sig eller ved mindre Forandringer, som det kunde modtage, kunde bringes til at egne sig til Ved-

tagelse deels paa Grund af væsentlige indre Mangler — og det er for nogle af os det vigtigste, navnlig for mig — og deels paa Grund af den hele Stilling, hvori Sagen er kommen til os. Det forekom mig, at Sagen, naar den skulde bæres af dette Lovforslag, var ligesom fjørt fast. Vi kunde altsaa ikke tilraade Lovforslagets Antagelse, eller troe, at vi ved en Bearbejdelse paa det givne Grundlag kunde faae et Forslag, der var skiftet til Antagelse. At begynde ganske forfra i en saadan Sag og selvstændigt ubearbejde et nyt Lovforslag, forekom os ikke at være vor Dypgave, og vi troede, at det, selv om vi havde havt Kræfter til at udføre en saadan Dypgave og Mod til at paatage os den, var et forgjæves Arbejde, da vi ikke paa nogen Maade kunde antage, at det var billigt, ved en saadan Sag at komme til anden Behandling med et heelt nyt Lovforslag, der afveg fra det oprindelige, af en privat Forslagsstiller indbragte, som tilmed var tilveiebragt mod Regjeringens Billie. Medens vi stode saaledes til det indbragte Lovforslag, vare vi i den Stemning, at vi meget nødigt ved at tilraade Forkastelsen af Lovforslaget vilde synes at fravaade Sagen i det Hele. Her er det Punkt, hvor der allerede indtræder en lille Skilsmisse mellem de to Afdelinger, der tilsammen danne Majoriteten i Udvalget. Vi ansee det alle 8, der have forenet os om at stille Forslaget til en Dagsorden, for høist ønskeligt og vigtigt, at Regjeringen tager denne Sag ihænde; men nogle af os ansee det ikke paatrængende, at det just fkeer nu og ved en Lov, der gaaer ud paa endeligt og tvingende at ordne Forholdet; men disse to Medlemmer af Udvalget slutte sig dog til det Dnske, at Regjeringen vil tage fat paa Sagen og søge at finde den Vej, ad hvilken den kunde bringes til Ende. For os Andre staaer Sagen i en bestemt Skikkelse, og hvorledes vi troe at Sagen kunde bringes til Ende, have vi i det Hele antydet, men tillige antydet saaledes, at der endda i Udsøffelsesmaaden lades et meget stort Spillerum for Regjeringen. Dette ansee vi for absolut nødvendigt. Vi troe, at Regjeringen har flere Midler til at bringe Sagen i Orden; vi troe, at der bør gives Regjeringen fremfor Alt en saadan Stil-